

נאוה סיימון - אדריכלית נוף ומתכנתת ערים

חדשות כל דבר. אני גם זוכרת חסד נעורים, לאדריכלית הנוף חנה מינצקר שלקחה אותי תחת כנפיה לפני כ-15 שנה. היא חיפשה אז אדריכל נוף לעבודה במשרדה, ואני הייתי סטודנטית בסוף שנתי הראשונה בטכניון. חיפשתי עבודה לקיץ ורציתי להתנסות ב"חיים האמיתיים" של אדריכלי הנוף. העזתי והצעתי את עצמי למשרה. אחרי הפגישה, חנה אמרה לי שתקבל אותי לעבודה במשרדה, לא במקום האדריכל שהיא מחפשת אלא בנוסף. העבודה איתה תרמה לי המון. זה היה בית ספר אמיתי שאני מעריכה עד היום והייתי רוצה להעביר הלאה.

תסכול

אחד התסכולים הגדולים של העבודה הוא הלחץ המתמיד בה היא מתבצעת. דרישות לתכנון מהיום לאתמול, חשיבה צרה ונקודתית ולא כוללת והוליסטית מתסכלים אותי בכל פעם מחדש.

פילוסופיה

גם בחיים האישיים וגם בתכנון, הכל מבוסס על מערכת של איזונים. קו המחשבה המוביל את התכנון במשרד, מבוסס על מערכת של איזונים בין פיתוח לשימור, בין מערכות אקולוגיות לבין מערכות הנדסיות, בין האדם לבין הטבע, כל זאת בקשב וברגישות גבוהה למקום ולערכיו הטבעיים, לאדם המשתמש ולצרכיו ולמטען התרבותי, החברתי וההיסטורי של המקום.

חלום

לתכנן פארק עירוני בשוליים המזרחיים של רחובות, חלקו אינטנסיבי ורובו אקסטנסיבי. לצערי הרב, על פי תוכניות המתאר הקיימות, השטחים הללו, שחלקם חקלאיים כיום, מיועדים לבניה רוויה.

השטחים הללו הינם פינת הטבע האחרונה שעוד נותרה בסמוך לעיר ורצוי לשמור עליהם פתוחים ללא כל בינוי, נגישים לציבור הרחב כשטח טבעי וחקלאי פתוח, כולל טיפוח ערכי הטבע והמורשת הנופית המצויים בשטח וסילוק הפסולת הרבה הפזורה באזור. זה עניין של חזון של עיר, של סדרי עדיפויות וכמובן של אינטרסים כלכליים ופוליטיים, אבל כולי תקווה שהמילה האחרונה בעניין ייעודם של השטחים הללו עדיין לא נאמרה.

נאוה סיימון, ילידת 1974, בוגרת לימודי אדריכלות נוף בטכניון (1999) ולימודי גיאוגרפיה עם התמחות בלימודים עירוניים ואיזוריים באוניברסיטה העברית בירושלים (2009).

המשרד

את המשרד הקמתי בשנת 2006, הוא נמצא ברחובות, בסמוך למכון ויצמן.

היסטוריה

אחרי מס' שנים של עבודה כשכירה, במשרדי אדריכלות ותכנון נוף ובחברות תעשייה כמו "אקרשטיין" ו"שחם אריאל", החלטתי לפנות לדרך עצמאית. עצמאות היא עניין של רצון, התכוונות למטרה וידיעה ברורה של הדרך הנכונה עבורי. הפרוייקט המשמעותי הראשון שביצעתי היה שיקום מחצבה בגבעת ברנר (יחד עם אדריכל הנוף נמרוד אמדו). אחרי הפרוייקט הראשון, המוצלח, הפרוייקטים פשוט המשיכו להגיע.

על שולחן העבודה

על שולחן העבודה יש תמיד המון ניירת. תוכניות, פתקים, סקיצות והערות. בתוך הכאוס החיצוני יש איזה סדר פנימי שמאפשר לי למצוא את הפרוייקט הרלוונטי ולעקוב אחריו. הבלגן המאורגן הזה עוזר ליצירתיות שלי. כשריק לי בעיניים, המוזה הולכת לאיבוד.

אני עוסקת בעיקר בפרוייקטים ציבוריים - פארקים, שצ"פים, חורשות קהילתיות, תכנון רחובות ומעגלי תנועה, תכנון חצרות של מוסדות חינוך ומוסדות ציבור ועוד. אחד הפרוייקטים שמונחים על שולחני כרגע הוא תכנון של 3 שצ"פים בקריית עקרון, בסיוע ומימון קק"ל. בכל אחד מהשצ"פים מתוכנן שביל אופניים מעגלי וכל הפרוייקטים מחוברים ביניהם במערכת עירונית היקפית של שבילי אופניים וקלנועיות.

סיפור

לאחרונה הצטרפה למשרד אורה-לי, סטודנטית להנדסאות נוף, שמגיעה למשרד 3 ימים בשבוע, על מנת ללמוד את העבודה המעשית (ששונה לגמרי מהפן האקדמי). מדובר בעבודה אחרת מאשר עם עובד מנוסה שיכול לרוץ ולהתקדם עם תכנון פרויקטים או עם ביצוע מטלות טכניות, אבל יש משהו מהנה ומפרה בעבודה המשותפת בינינו, שמכריח אותי לעצור ולבחון בעיניים

כיר דוד ישראל, רחובות

שצ"פ פיס ירוק, קריית עקרון